

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **J. T.**, zast. JUDr. Ing. Ondřejem Horázným, advokátem, se sídlem Ondříčkova 1304/9, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2017, č. j. 85/2017-160-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2018, č. j. 1 A 37/2017 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaný označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 1. 11. 2016, č. j. MHMP 1952430/2016/ŠkM. Tím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu"), jehož se měl dopustit tím, že dne 24. 7. 2016 v 11:44 hod řídil motorové vozidlo tovární značky Volkswagen, registrační značky X, v Praze 4, v ulici generála Šišky, a to v době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod jeho vlivem, což bylo zjištěno při silniční kontrole hlídkou Policie ČR. Na její výzvu se žalobce podrobil vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, a dechovou zkouškou provedenou analyzátorem alkoholu v dechu mu byla zjištěna hodnota 0,31 ‰ alkoholu v dechu odpovídající po zohlednění maximální dovolené chyby analyzátoru a expertně stanovené nejistoty dle přepočtové tabulky Metodiky Českého metrologického institutu

hladině minimálně 0.07 g/kg alkoholu v krvi. Tím žalobce porušil § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a povinnost k úhradě nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Městský soud žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Neshledal důvodnou námitku, že z rozhodnutí žalovaného není patrná jeho věcná příslušnost. Dle § 118 odst. 3 písm. b) zákona č. 131/2000 Sb., [p]*říslušná ministerstva, do jejichž působnosti náleží oblasti přenesené působnosti hlavního města Prahy, přezkoumávají rozhodnutí orgánů hlavního města Prahy vydaná ve správním řízení*. Dle soudu je odkaz na zmíněné ustanovení naprosto dostačující. Žalobci navíc absencí uvedení dalších ustanovení nevznikla žádná újma, neboť o odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně rozhodl žalovaný jakožto příslušný správní orgán.

[3] Městský soud dále konstatoval, že správní orgán prvního stupně i žalovaný skutkový stav zjistili dostatečně. K výslechu svědkyně T. D., která s žalobcem trávila večer před jízdou, správní orgán uvedl, že k výslechu nepřistoupil, neboť svědkyně mohla vypovědět, jaké množství alkoholu žalobce vypil toho večera, nicméně ke konzumaci alkoholu mohlo stejně tak dojít i v nočních hodinách, či dokonce v dopolední době následujícího dne. S tímto závěrem soud souhlasí. Žalobce přitom nepopírá, že večer před jízdou konzumoval alkohol. Výslechem svědkyně by se tedy nezměnila důkazní situace, neboť skutečnost, že žalobce požil alkohol večer před jízdou a následujícího dne mu byl naměřen alkohol v dechu, byla postavena na jisto.

[4] Co se týče námitky užití tablety Ibalgin před jízdou, žalovaný uvedl, že požití tohoto léku nemá žádný vliv na naměřené hodnoty alkoholu. V případě, že by měl žalobce dojem, že tableta mohla způsobit krátkodobě pozitivní výsledek dechové zkoušky, mohl využít lékařského vyšetření. S tímto hodnocením se soud ztotožnil, jelikož není známo, že by lék Ibalgin ovlivňoval pozornost a schopnost soustředění a že by ovlivňoval naměřené hodnoty alkoholu. Zadávat danou otázku k posouzení znalci by proto bylo v daném případě nadbytečné.

[5] Městský soud dále odkázal na judikaturu NSS, podle které vzhledem k tzv. nulové toleranci alkoholu při řízení vozidel není třeba v řízení o přestupku zkoumat, zda a jakým způsobem byl řidič zjištěnou vyšší hladinou alkoholu v krvi ovlivněn, tedy jak alkohol působil na jeho schopnosti řídit vozidlo. Dechová zkouška provedená v souladu se zákonem je tedy spolehlivým důkazem o zjištění nenulové hodnoty alkoholu v těle žalobce. Správní orgány přítomnost alkoholu v krvi žalobce jednoznačně prokázaly. Jednoznačně byla naplněna objektivní stránka přestupku, neboť žalobce řídil motorové vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu. Stejně tak byla naplněna i subjektivní stránka přestupku, neboť žalobce jednal zaviněně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že k naplnění subjektivní stránky odpovědnosti za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu postačuje zavinění z nedbalosti. Tvrzené použití alkohol testeru, jehož spolehlivost nebyla ověřena, žalobce nevyviňuje. Žalobce měl vědět, že jeho přístroj neukazuje přesné výsledky, jelikož funkčnost alkohol testeru nijak neověřoval. Žalovaný je tak toho názoru, že se jednalo minimálně o nedbalost nevědomou.

[6] Důvodnou neshledal městský soud ani námitku nesprávně vymezené formy zavinění v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Proto nelze přisvědčit žalobci, že je povinností správních orgánů ve výroku rozhodnutí o přestupku rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Namítá, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný, jelikož městský soud se nevyjádřil k pasáži žaloby, v níž stěžovatel namítal, že i kdyby byly naplněny formální znaky skutkové podstaty přestupku, nedošlo k žádnému porušení či ohrožení zájmu společnosti, a nebyl tedy naplněn jeden ze základních definičních znaků přestupku. Dále se městský soud nevyjádřil k námitce, že se správní orgán nepokusil zjistit okolnosti svědčící ve prospěch stěžovatele a nedostatečně se vypořádal s námitkou týkající se výslechu T. D.

[8] Stěžovatel dále namítá, že městský soud nesprávně posoudil požadavek na vymezení věcné příslušnosti žalovaného v jeho rozhodnutí. Nelze požadovat po účastníku řízení, aby si sám dohledával, zda správní orgán, který o jeho opravném prostředku rozhodoval, byl k takovému rozhodnutí skutečně věcně příslušný. Případný nedostatek věcné příslušnosti by byl nejen důvodem nezákonnosti, ale dokonce nicotnosti rozhodnutí, a na precizním vymezení předpisů, z nichž správní orgán svou příslušnost k rozhodování dovozuje, je proto třeba důsledně trvat.

[9] Městský soud měl také nesprávně posoudit význam užití léku ibalgin před jízdou. Stejně jako správní orgány si soud přisvojuje odborné znalosti v oblasti farmakologie nebo toxikologie, aniž by ovšem tuto skutečnost ve svém rozsudku jakkoliv zmínil nebo dokonce nějak relevantně doložil. Stěžovatel považuje za nutné poukázat na metodiku Českého metrologického institutu, o niž svou argumentaci opírá i žalovaný, a v níž se v popisu pracovního postupu při měření (bod 6) kromě jiného uvádí, že „*během doby testování nesmí testovaná osoba kouřit, jíst ani pít jakékoliv tekutiny*“. Jestliže by výsledek měření mohl být ovlivněn požíváním jakéhokoliv jídla či tekutin, je stěžovatel přesvědčen, že také požití léků v době bezprostředně předcházející měření by tento výsledek mohlo ovlivnit (a to zvláště s přihlédnutím k velmi nízké naměřené hodnotě).

[10] Ve vztahu k citované judikatuře NSS stěžovatel namítá, že tyto rozsudky byly vydávány ve skutkově značně odlišných věcech. Svůj závěr o tom, že při jakékoliv zjištěné hladině alkoholu v krvi není třeba zkoumat, zda řidič může nebo nemůže být alkoholem ovlivněn, opírá o údajný názor NSS z rozsudku ze dne 5. 9. 2016, č. j. 7 As 151/2016), že „*vzhledem k tzv. nulové toleranci alkoholu při řízení vozidel není třeba v řízení o přestupku zkoumat, zda a jakým způsobem byl řidič zjištěnou vyšší hladinou alkoholu v krvi ovlivněn, tedy jak alkohol působil na jeho schopnosti řídit vozidlo*...“. Toto tvrzení, které soud doslova přebírá, však není závěrem Nejvyššího správního soudu, ale pouhým konstatováním argumentace správního orgánu v předmětné věci, kterou Nejvyšší správní soud v odstavci 13 uvedeného rozsudku shrnoval. Byla-li tato formulace dříve použita v jiném rozsudku Nejvyššího správního soudu, pak nepochybně ve zcela jiném kontextu, kde svou roli, na

rozdíl od této věci, hrála právě zmíněná „*vyšší hladina alkoholu v krvi*“; v nyní posuzované věci totiž o vyšší hladině alkoholu v krvi rozhodně hovořit nelze.

[11] Stěžovatel dále namítá, že rozhodně neopírá své tvrzení o nedostatku zavinění pouze o prostou skutečnost, že před jízdou použil alkohol tester, který mu ukázal negativní výsledek; to je jen jedna z okolností, které by podle jeho názoru byly při opravdovém zájmu správních orgánů zjistit skutečný stav věci způsobilé vyvrátit, nebo alespoň významně zpochybnit, že by vzhledem k těmto okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět, že ještě v době řízení motorového vozidla byl (pokud tomu tak skutečně bylo) ovlivněn alkoholem. Stěžovatel je přesvědčen, že rovněž tuto otázku posoudil soud nesprávně, stejně jako související otázku, zda formulace „*je vinen, že, byť z nedbalosti, řídil motorové vozidlo* ...“ ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně naplňuje zákonný formální požadavek na výslovné vyjádření formy zavinění ve výroku rozhodnutí o přestupku (§ 77 zákona č. 200/1990 Sb.).

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační námitky považuje za nedůvodné a navrhuje kasační stížnost zamítnout. Odkázal zejména na judikaturu NSS vztahující se k dokazování v přestupkovém řízení a judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, která potvrzuje nulovou toleranci alkoholu v České republice.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů. Stěžovatel namítá, že městský soud se nevyjádřil k pasáži žaloby, v níž stěžovatel namítal, že i kdyby byly naplněny formální znaky skutkové podstaty přestupku, nedošlo by k žádnému porušení či ohrožení zájmu společnosti, a nebyl tedy naplněn jeden ze základních definičních znaků přestupku.

[16] Městský soud na tuto námitku nicméně reagoval tím, že vzhledem k nulové toleranci alkoholu při jízdě vozidlem není třeba v řízení o přestupku zkoumat, zda a jakým způsobem byl řidič zjištěnou vyšší hladinou alkoholu v krvi ovlivněn, tedy jak alkohol působil na jeho schopnosti řídit vozidlo. Městský soud tedy na tuto námitku reagoval. Nesouhlas stěžovatele s jejím vypořádáním nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku.

[17] K námitce, že se soud nezabýval tvrzením, že správní orgány nezkoumaly okolnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud se důkazní situací podrobně zabýval a neshledal v postupu správních orgánů žádné

pochybení. Námitkou týkající se výslechu T. D. se soud jmenovitě zabýval a přesvědčivě odůvodnil, proč ji neshledal důvodnou. Ani z tohoto důvodu tedy není rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[18] Stěžovatel dále namítal, že městský soud nesprávně posoudil námitku neuvedení všech ustanovení zakládajících příslušnost správního orgánu. Nejvyšší správní soud se zde ztotožňuje s městským soudem, že odkaz na § 118 odst. 3 písm. b) zákona č. 131/2000 Sb. byl dostatečný. Stěžovatel ostatně nenamítá, že by žalovaný v posuzovaném případě měl být nepříslušný k projednání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ani že by o této otázce v posuzovaném případě existovaly jakékoliv pochybnosti. Absence podrobnějšího odkazu na ustanovení zakládající příslušnost žalovaného k posouzení odvolání proto nemůže mít v posuzovaném případě vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci.

[19] Stěžovatel dále namítá, že městský soud nesprávně posoudil námitku požití léku ibalgin před silniční kontrolou. Zde Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že stěžovatel nijak konkrétně neuvedl, jakým způsobem by mohlo užití tohoto přípravku dechovou zkoušku ovlivnit. Úvaha správního orgánu a městského soudu je proto v tomto případě adekvátní a bylo by zjevně neúčelné provádět znalecké posouzení možného vlivu léku ibalgin na průběh dechové zkoušky. Co se týče metodiky Českého metrologického institutu, podle níž se v průběhu dechové zkoušky nesmí jíst, pít a kouřit, uvedené činnosti nesmí být prováděny právě v průběhu zkoušky, a v případě kouření bezprostředně před ní. Stěžovatel však měl ibalgin požít ještě před jízdou. Tento argument proto není relevantní.

[20] Stěžovatel dále namítá, že závěr plynoucí z judikatury, že při jakékoliv zjištěné hladině alkoholu v krvi není třeba zkoumat, zda řidič může nebo nemůže být alkoholem ovlivněn, není jednoznačný, přičemž namítá nesprávnou interpretaci rozsudku NSS ve věci sp. zn. 7 As 151/2016.

[21] Tato námitka není důvodná. Závěr, že při jakékoliv zjištěné hladině alkoholu v krvi není třeba zkoumat, zda řidič může nebo nemůže být alkoholem ovlivněn, vyplývá z rozsudku ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010 - 78, kde Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že: „[v]*ychází-li právní rámec z tzv. nulové tolerance k hladině alkoholu v krvi řidiče, není jeho odpovědnost vyloučena tím, že se zjištěná hladina alkoholu jeví po odečtení tzv. fyziologické hladiny (0,20 g/kg) marginální*.“ Není přitom nutné zjišťovat, zda naměřené množství alkoholu může či nemůže řidiče při řízení vozidla ovlivnit, ani jakým způsobem řidič alkohol požil. Prokáže-li tedy správní orgán přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholu, jsou (za splnění dalších nezbytných předpokladů, zejména zaviněného jednání obviněného) naplněny znaky skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu.

[22] Uvedený závěr byl v judikatuře NSS mnohokrát potvrzen, a v posuzovaném případě nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by mohly vést k jeho změně. Např. právě v rozsudku ve věci sp. zn. 7 As 151/2016 byla stěžovateli naměřena hladiny alkoholu v krvi ve výši 0,27 ‰. Posuzovanou věc tedy od tohoto případu nelze odlišit s odkazem na to, že hladina alkoholu v krvi stěžovatele byla nízká.

[23] Stěžovatel dále namítal, že městský soud posoudil nesprávně otázku zavinění stěžovatele. Nejvyšší správní soud se zde předně ztotožňuje s městským soudem, že formulace způsobu zavinění ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je dostatečná. Z judikatury NSS vyplývá, že ve výroku rozhodnutí o přestupku podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, postačí pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní (viz rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 - 37). Rozlišení, zda se jednalo o nedbalost vědomou či nevědomou postačí uvést v odůvodnění rozhodnutí.

[24] V návaznosti na to Nejvyšší správní soud považuje za správný závěr městského soudu, že zavinění stěžovatele nemůže vyloučit okolnost, že měl před jízdou použít vlastní alkoholtester, který žádnou hladinu alkoholu v krvi nenaměřil. Zde je třeba především zdůraznit, že z uvedeného plyne, že stěžovatel si byl vědom toho, že může být alkoholem ještě ovlivněn, a proto alkoholtester použil. Z obsahu žaloby také vyplývá, že si stěžovatel byl vědom toho, že se nejedná o alkohosterster kalibrovaný a plně spolehlivý. Závěr žalovaného potvrzený také městským soudem, že se stěžovatel dopustil přestupku minimálně z nevědomé nedbalosti, je tedy správný, jelikož stěžovatel měl vědět, že výsledek dechové zkoušky provedené vlastním alkoholtesterem není plně spolehlivý.

[25] K této námitce nakonec Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel sice v kasační stížnosti uvádí, že neopírá svoji námitku absence zavinění pouze o užití alkoholtesteru, ale zároveň v kasační stížnosti žádné další okolnosti, které by měly zavinění vylučovat, neuvádí. Není přitom úkolem Nejvyššího správního soudu, aby si takové okolnosti domýšlel nebo je jinak dedukoval z obecných odkazů na postup stěžovatele v řízení. Ani tato námitka proto není důvodná.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[26] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[27] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu